

Svajonų
ROMANAI

Tango

JO LEIGH

Dėmesio objektas

9,79 Lt / 2013 kovas–balandis

VYRAI
MAINAMS

Knygute.lt

Jo Leigh

(Džo Lei)

DĖMESIO OBJEKTAS

Antrasis trilogijos

Vyrai mainams

romanas

Versta iš Jo Leigh, Have Me, 2012

© Jo Leigh, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Vilma Vaičiūnienė, vertimas iš anglų kalbos,
2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-656-6

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Kur tu???

*

Rebeka Torp nesivargino atrašyti žinutės draugei Bri, nes nebuvo reikalo. Ji jau žingsniavo takeliu iki Šv. Marko bažnyčios požemių, nešina didžiuliu krepšiu su pagamintais pietumis, kuriuos galima užšaldyti, dukart per mėnesį rengiamiems maisto mainams. Bet ne dėl to ji sulėtino žingsnį. Ištraukusi ranką iš švarko kišenės, dar kartą įsmeigė akis į kortelę su nuotrauka, kurią gniaužė pastarąsias penkiolika minučių.

Nuo tada, kai Šenona Fidžerald pakišo mintį apie vyrų verslininkų korteles, pietų mainų grupę, kurią dabar sudarė septyniolika moterų, apėmė pasimatymų karštinė. Mintis paprasčiausia: visos siūlė pažįstamus vyrus, kurie buvo tinkami ir paklausūs. Nesvarbu, ar tai buvo giminaičiai, draugai, ar vaikinai, neturintys tobulo temperamento, – mažų mažiausiai jie netikėtai laimėjo premiją, nes buvo visapusiškai apžiūrėti. Ir nė vienas iš jų nenutuokė esą šios išskirtinės grupės nariai.

Ant popieriaus Gerardas atrodė tobulas. Žavus buvo ne tik ant kortelės viršelio. Aukštas, tamsus, gražus, Kembridže gavęs diplomą, atvyko į Niujorką dirbti Jungtinėms Tautoms. Gerų manierų, išprusęs, rengėsi kaip svajonių vyras. Pakvietė ją vakarienės į *Babbo*, kur niekada nebuvo prasta.

Deja, nė vienam iš trijų vyrų, su kuriais Rebeka susitiko, kaip reikalauja verslo kortelių etiketas, ji nepajuto aistros. Gal dar kartelį pasimatys su Gerardu, nes jis patrauklus, bet tikrai ne toks, kokio ji ieško. Per dešimt pasimatymo minučių Rebeka suprato, kad trūksta susižavėjimo, jautėsi nusivylusi, bet nė kiek nenustebusi.

Ji buvo išranki. Ar kažkas panašaus. Negalėjo išvardyti *to vienintelio* savybių, bet puikiai žinojo, kad jo dar nerado. Su vyrais jai nesisekė, ir tai susiję su tuo, kad ji yra Vinslou, ir su jos skoniu, bet pabaiga visada būdavo tokia, kad ji neprisirišdavo prie vyro, ilgam tikrai ne, ir verslo kortelės nepakeitė jos laimės.

Todėl su didžia pagarba kortelėms ir mintimis apie pasimatymus ji pasidavė. Daugiau jokių kortelių, jokių nuostatų, jokių aklų pasimatymų, jokių paieškų ir vilčių.

Jeigu darys tai, ką mėgsta, ir pavyks su kuo

nors susipažinti, puiku. Jeigu nepavyks – ir su tuo susitaikys. Būdamas dvidešimt aštuonerių nenorėjo sakyti, kad daugiau nepabandys. Nori turėti partnerį, net vaikučių. O dabar? Pasitenkins darbu. Darbo jai net per daug. Vos likdavo laiko aplankyti draugus, nueiti į kiną, teatrą, paskaityti knygą. Ji pasitraukia iš žaidimo.

Ryžtingai nusiteikusi ir velniškai sušalusi įžengė į Šv. Marko bažnyčią. Moterų, jos draugių, balsai sutiko ją kaip tik tą akimirką, kai Rebeka peržengė slenkstį. Jos pasaulyje turėjo būti daug džiaugsmo ir tik iš dalies tai priklausė nuo vyrų.

– Štai ir tu, – pasakė Bri ir šyptelėjo, pamąčiusi Rebeką prie vieno iš ilgų stalų. – Čarlis patikino, kad šiandien nepasirodysi. Sakė, kad aukotojų pietūs pernelyg uždari.

Rebeka krovė paruoštą maistą.

– Ką laimėjai?

– Kai ką pikantiško, kas priverstų tave raudonuoti.

Rebeka džiaugėsi, kad nereikia klausytis smulkmenų. Čarlis Vinslou – jos pusbrolis, ir kol jis yra mylimiausias jos pusbrolis, kol ji atlieka neatskiriamą vaidmenį, kad suvestų jį su Bri, tam tikrų dalykų geriau neprisiminti.

- Kai tu laiminga, laiminga ir aš. Ir jis teisus. Pietūs varo mane iš proto. Man jie nepatinka. Nepakenčiu, kai reikia prašyti pinigų.

- Sunku labdaros fondą išlaikyti be lėšų, - paguodė Bri.

- Žinau. Bet aš nepasiekiu tikslo, jeigu man reikia vaišinti aukotojus dėl kelių šimtų tūkstančių dolerių. Tie pinigai turi būti panaudoti kur nors kitur.

Bri nuostabiai atrodė su siaurais džinsais ir puošniu kupranugario spalvos megztiniu išgaubta apykakle, ji patapšnojo Rebekai per ranką.

- Visada gali paruošti jiems nemokamus pietus. Kaip pareiškimą.

- Svarsčiau apie tai. Bet man tikrai reikia jų pinigų. Be to, „Keturi metų laikai“ negarsėja nemokama valgykla.

- Galvok, kiek daug gero duoda Vinslou fondas. Todėl padlaižiau.

Rebeka nusikvatojo tuo metu, kai pro duris įsiveržė Šenona, pati svarbiausia labdarinių pietų narė. Raudonplaukė temokėjo tik dramatiškai įeiti.

- Turiu naujų kortelių! - sušuko ji ir kilstelėjo dėžutę iš savo šeimos spauštuvės. - Naujutė-

laičiai, gardūs vyrukai. Jūs, merginos, šį kartą pranokote save. Tikrai.

Rebeka ištraukė Gerardo kortelę, kuri buvo antrame kortelių pluošte. Pirmi mainai vyko vasarį, likus porai savaitėlių iki Valentino dienos. O šis kartas – tik trečias, dar anksti spręsti, ar tokia rizikinga veikla sėkminga, bet nė vienas iš pasimatymų nevirto katastrofa, o tai jau šis tas.

Ji patraukė prie pirmo stalo, nes čia paskleidė korteles, kurias galima paimti, dvejojo, ar Gerardo kortelę padėti atgal tarp visų. Akimirka kilo pagunda. Pasidavė jai ir pamiršo, kad prieš kelias minutes nusprendė viską mesti. Gal pabandyti dar kartą? Bet šią mintį išstūmė iš galvos iškart, kai prisiminė, kas jos laukia biure. Net jei nori dar pamėginti – netinkamas metas. Pietūs, kurie panėšėjo į puotą su orkestru ir šokiais, vyks visą savaitę, ir jeigu ji nuo dabar iki tada ras laiko išsimiegoti – bus tikras stebuklas.

Kažkas – Bri? – stumtelėjo ją iš už nugaros prie ilgojo stalo.

– Ei, po perkūnais.

Kas čia, išpardavimų diena *Barneys centre*? Rebeka numetė Gerardo kortelę ant krūvelės

viršaus ir ruošėsi dingti, kai ją sulaikė švelnus tapšnojimas.

Ji paėmė kortelę, gulėjusią netoli šlaunies. Įsmeigė į ją akis. Užrašytas Džeiko Donelio vardas. Nuotrauka privertė visas jos, moters, kūno dalis įsitempti ir atkreipti dėmesį. Taip sakant. Nes jis – patraukliausias vyras, kokį ji kada nors matė. Niekada nematė. Jis ne pats gražiausias, nes grožis neišmatuojamas, grožis yra proporcijos ir koeficientai, ir kultūriniai nuokrypiai. Ne, Džeikas Donelis – tas vyras, kuris *jai* tinka. Ji nesuprato, kol galvoje iškilo planas, paremtas griežtais jo antakių sandaros apibrėžimais.

Jie buvo vešlūs, juodi. Tokie pat tamsūs kaip ir jo plaukai, perskirti, krentantys ant apykaklės, laisvai, ir, oi, ką ji bando apgauti, juk tai jo akys. Jos stulbinamai mėlynos. Ne blausios, o ryškios, veriamai žydros. Ir visas veidas nuostabus, pasakiškas, tobulos formos, tokios griežtos, kad kai kurios jos kūno dalys, kurių jo akys neprikaustė, raitėsi beprotiško šokio ritmu.

Beprotiško šokio ritmu? Gerai, tai ne *Barneys* išpardavimas, o vidurinė mokykla ir ji alpėja dėl pagrindinio žaidėjo. Nors mokydamasi vidurinėje nealpėjo. Bet koku atveju tai negir-

dėta.

Rebeka sumirkčiojo. Įkvėpė kiek įmanoma giliau. Apsidairė. Kaip filmuose: atsirado garsas, rankoje laikoma nuotrauka buvo ne vienintelis jos dėmesio objektas ir ji vėl pavirto Rebeka.

Beveik.

Apvertusi kortelę pamatė, kad Donelį rekomenduoja Keitė Groft. Rebeka prasibrovė pro grūstį ir prisigretino prie Keitės, Niujorko universiteto magistrantės, kuri studijavo fiziką.

- O, tu suradai Džeiką.

- Nagi, patvirtink, kad jis atrodo kaip šitoje nuotraukoje.

Keitė nusišypsojo.

- Oi, net geriau.

- O, Dieve, - Rebeka nediršo pažiūrėti, kokiai kategorijai jis priklausė... vedybų, pasimatymų ar vienos nakties nuotykiui. Kol paklausė. - Ar jis užimtas?

- Nea. Tau pasisekė.

- Ačiū Dievui. Nes oho. Jis...

Keitė atsiduso.

- Mane tai skaudina, tikrai skaudina. Nes jis mielas ir linksmas, padorus ir labai apdairus. Bet nenori jokių santykių. Be to, labai uždaras, jeigu tau tai trukdys...

- Gerai, kad uždaras. O dar geriau, kad uždaras ir apdairus. Gali jam paskambinti? Oi, dabar jis tikriausiai dirba.

- Neskaitei kitos kortelės pusės?

Rebeka pajuto, kaip raudonis nudažė skruostus.

- Hm... - ji apvertė kortelę.

Mėgstamiausias jo restoranas: „*Luidžio pica*“ *Vindsoro Terasoje*.

Vedybos, pasimatymai ar vienos nakties nuotykis: *viena naktis*.

Slapta aistra: *neįsivaizduoju*. Bet tarp darbų *jis remontuoja tėvo namą Bruklinėje*.

Saugokis: *iš tikrųjų nieko*. Jis buvo nuostabus. *Suradau jį savo dėdės, kuriuo beprotiškai pasitikiu, dėka*.

Kodėl gali nepasisekti: *nieko baisaus*. *Karštas ir linksmas*. Jis dar nežino, ko nori iš gyvenimo.

Keitė nusikvatojo ir privertė Rebeką atplėšti akis nuo Džeiko nuotraukos.

- Kas? - paklausė Rebeka.

- Nieko, - atsakė Keitė. - Tuoj pat jam pa-

skambinsiu.

- Būtų puiku.

Kriauklė neveikė. Nors ji sugadino jam daug nervų, Džeikas negalėjo jos tiesiog išmesti, o vaikas iš „Pasidaryk pats“ kompaktinės plokštelės bėrė žodžius per greitai, todėl pasutinę dalį reikėjo perklausyti. Rankomis pastumdė kriauklę, kol ši įsitaisė tarp jo ir sienos, deja, ne ant tos jo kojos, ir pasiėmė nešiojamą kompiuterį. Po sekundėlės būtų pirštu palietęs padėkliuką, bet sukvykė nešiojamasis ragelis.

- Džeikai?

Džeikas nusikeikė, šįryt velniavosi jau daugybę kartų. Šią savaitę. Šį mėnesį. Tai jo tėvas. Ir vėl. Papasakos dar vieną kvailą polici-ninkų anekdotą.

Džeikui labiau patiktų, jei negirdėtų to anek-doto. Tik ne dabar, kai bando įtaisyti savo se-nučiukę kriauklę naujoje šeimininko vonioje. Tiesą pasakius, tik ne tada, kai jis vis dar gali girdėti. Čia kitoks koncertas.

Jis sustabdė DVD grotuvą, kriauklę padėjo ant grindų ir paspaudė perdavimo mygtuką.

- Gerai, paklausykim.

Pasigirdo prislopintas kikenimas, prakeiktas garsas, kurį leido šešiasdešimt trejų metų vyras.

- Kiek Džersio policininkų pavyktų suspausti į lemputę?

Džeikas atsiduso. Kaip tik šitas juokelis, regis, užstrigo paspaudus pakartojimo mygtuką, nes per šitas dienas jį girdi jau trečiąkart.

- Kiek?

Dabar tai nebuvo prislopintas jo senuko juokas. Kiti du balsai – Piterio Baskino ir Liamo O’Haros: visi seni bezdaliai, išėję į pensiją iš Niujorko policijos departamento, pavargę nuo prašvinkusių minčių ir apsvaigę nuo kavos ir domino.

- Tik vieną... – pasakė jo tėtis.

- Bet jo niekada nebūna, kai jis tau reikalingas, – pabaigė Liamas.

Trijulė sukikeno kaip astma sergančios hienos. Kas blogiausia? kažkas spaudė perdavimo mygtuką, kad Džeikas visą prakeiktą laiką girdėtų.

- Ei, senučiukai? – galiausiai jam pavyko įsiterpti.

- Ką čia vadini senais? – riktelėjo Liamas.

- Jus, visus tris. Bandau įmontuoti kriauklę.

Žinot, kiek ji sveria? Daugiau nenoriu klausytis nė vieno sumauto policininkų anekdoto, supratot? Daugiau nė vieno. Prisiekiu Dievu.

- Taip, taip, - sutiko Liamas. - Maikis sako, kad neturi humoro jausmo.

- Na, aš manau, kad jis juokingai atrodo, todėl greičiausiai klysta.

- Vis dar galiu iškaršti tau kailį, Džeikai Doneli, - išrėžė tėvas, - ir nepamiršk šito.

Džeikas sugrįžo prie kompiuterio, iš naujo paleido ištrauką apie prijungimą prie vandentiekio ir atsistojo priešais kriauklę. Ją pritaisys prie sienos, todėl su invalido vežimėliu nebus bėdos. Čiaupas reguliuojamas judesiu, taigi tėčiui nereikės nieko liesti, tik kilstelėti rankas.

Džeikas jau praplatino šeimininko naujo vonios kambario duris. Kol tėčiui nepaūmėjo reumatinis artritas, čia buvo svečių vonios kambarys. Kol kas invalido vežimėlis nebuvo visu šimtu procentų reikalingas, bet tėtis greitai negalės pasiekti savo miegamojo antrame aukšte - net su Džeiko pagalba.

Velniškai sunkią kriauklę perkėlė ant pakylės, vandentiekio sistemą tvarkingai sugrūdo už balto porceliano....